

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Bonnie Gardner

Mr. Darling

Claire Baxter

Kifogtam az aranyhalat

Crystal Green

Szappanopera

Minden percse különleges™

www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Bonnie Gardner, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Sergeant Darling* (Harlequin, American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

© *Claire Baxter, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *The Single Dad's Patchwork Family*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Wekerle Szabolcs

© *Chris Marie Green, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Mommy and the Millionaire* (Silhouette, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 345. számában, 2022.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-542-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Bonnie Gardner
Mr. Darling

1. FEJEZET

– Hagyja letolva a nadrágot, őrmester!

Ray Darling hátrapillantott a válla fölött, és szemtelenül elvigyorodott.

– Csak ne olyan hevesen, Pritchard nővér!

Az ápolónő próbálta megőrizni a komolyságát, de a szája széle árulkodóan megrándult. Sajnos a férfi nem élvezhette ki a diadalát, mert a nővér egy ijesztően nagy injekciós tűvel megindult felé.

Ray tehát mély lélegzetet vett, és engedelmeskedett. Szüksége van erre az oltásra, mivel a kantine személyzetének egyik tagjánál hepatitis B-t diagnosztizáltak, de elég rémes, hogy éppen „Jégcsap Pritchard” adja be neki.

A sokatmondó becenévvel rendelkező nővér volt a Florida északnyugati részén, Fort Waltonban állomásozó légierő katonai kórházában a legszebb nő. Fantasztikus alak, vállig érő szőke haj, kék szem és csinos pofika. Csakhogy érthetetlen módon fütyült a férfiakra. Jéghideg pillantásával mindenkit elijesztett, ő maga viszont az ördögtől sem félt. A bázison szolgáló férfiak fantáziáját ezzel a viselkedésével azonban csak még jobban feltüzeltelte.

Raynek is tetszett a csinos nő, de mivel nála tapasztaltabb férfiak is kosarat kaptak tőle, ő már nem is próbálkozott. Elvégre a rettenthetetlen harci repülő, akik ellenállhatatlannak tartották magukat, Jégcsap kisasszonynál sorra kudarcot vallottak.

Hm, egy próbát talán mégis megérne a dolog...

A légierőnél eltöltött tíz év után Ray tapasztalt katonának számított, de nők társaságában úgy érezte magát, mint egy kamasz. Most nem sokat segített rajta, hogy annak idején csodagyereknek tartották, aki tizenhárom évesen befejezte a középiskolát, és tizennégy évesen egyetemre ment. Az évfolyamán a lányok mind sokkal idősebbek voltak nála, és észre sem vették őt. Ray egy idő után már nem is próbálkozott náluk.

Tizennyolc évesen aztán szembeszállt becsvágyó szüleivel, és a légierőhöz szerződött ahelyett, hogy továbbtanult volna. Itt megpróbált nem kitűnni a többiek közül, például szokatlanul gazdag szókincsét a hadsereg szintjéhez igazította. Ehhez jött még a kemény kiképzés, amely annyira lekötötte az energiáját, hogy a nőkre már semmi ideje sem maradt.

Most, huszonnyolc évesen nem bánta volna, ha ezen a téren több a tapasztalata. Sajnos ebben a témában nincsenek használható tankönyvek, ám a kétértelmű megjegyzése, amelyet Ray egy régi filmben hallott, csaknem mosolyt csalt Miss Jégcsap arcára.

– Lövéshez készülj! – adta meg magát Ray a sorsának, és elhúzta a száját, amikor a hűvös alkoholt megérezte a bőrén.

Várta a szúrást. Kemény legény ő, nem ijed meg egy vékony kis tűtől. De rosszabb volt, mint várta. Elfojtott egy nyögést, amikor megérezte a szérum belövellését. A pokolba! Hogy fájhat ennyire egy vacak kis oltás? Miss Jégcsapnak talán örömet szerez, ha fájdalmat okozhat az erős férfiaknak.

– Készen vagyunk, Darling őrmester. Felöltözhetsz – mondta végül Pritchard nővér. A hangja, mint mindig, most is közönyösen csengett. – Egy ideig nem lesz kellemes az üldögélés, de túl fogja élni. Végeztünk.

Ray szinte már arra számított, hogy a nővér rácsap a meztelen fenekére, és ettől természetesen meglódult a fantáziája. Sietve felhúzta a nadrágját.

Tisztázta magával, hogy az időpont nem alkalmas arra, hogy udvaroljon, és különben sincs ideje flörtölni a nővérrel. Az ezredese üzent érte, és a dolog sürgősnek tűnt.

Egy-null Miss Jégcsap javára, gondolta Ray vigyorogva. Igyekezett normálisan járni, és kímélni a sajtó farizmát.

– Hát nem édes pofa? – lelkesedett Nancy Oakley, a recepciós, amikor Patsy Pritchard kijött a

kezelőből, hogy szólítsa a következő beteget. A nyolc hónapos terhes Nancy megsimogatta szépen gömbölyödő pocakját. – Ha nem lennék foglalt, szerencsét próbálnék az őrmesternél.

– Andy mázlista, hogy ilyen állhatatos vagy – felelte mosolyogva Patsy. Nancynek tényleg igaza van, Darling őrmesterre illik a neve. – De ismered az elveimet, nem randizom olyan férfival, akit a munkám során ismerek meg. Tehát mindkettőnknek le kell mondanunk róla.

Sajnos, tette hozzá magában. A magas, sötét hajú őrmester csakugyan fantasztikusan festett, bár szemüveget – ráadásul kimondottan előnytelen stílusút – viselt. A többiek a szemüveget tréfásan csak „borzadálynak” titulálták, Patsy szerint azonban Ray Darling nem tűnt visszataszítónak benne. Épp ellenkezőleg.

– Bárcsak megszabadulna a szemüvegétől! – sóhajtotta Nancy, amikor átnyújtotta Patsynek a következő kórlapot.

Patsy nevetett.

– Én is épp erre gondoltam, noha egész jól áll neki. Intelligensnek és kedvesnek látszik, és nem olyan rámenősnek, mint a többi jóképű fickó. Velem mindig udvarias.

– Nekem is tetszik, hogy olyan bátortalan – bólintott Nancy. – És a szemüveg nem takarja el a markáns állát.

– Nem – sóhajtott fel Patsy, bár nem annyira Darling őrmester állára, mint inkább széles vállára, kockahasára és kemény fenekére gondolt, amelyet az imént közletről is megcsodálhatott.

Darling őrmester mindig tartózkodó volt, de aznap mintha flörtölt volna vele. A gondolat tetszett Patsynek, bár ez semmit sem változtatott a tényeken.

Az évek során a bázison annyi férfit utasított vissza, hogy egy ilyen félénk fiú, mint Darling őrmester, biztosan közeledni sem mer hozzá. Már csak a legelbizakodottabbak mertek kísérletezni. Kár, gondolta Patsy, hogy azokat viszont nem könnyű elijeszteni.

Nagyot sóhajtva nézte át a kórlapokat. Magányosnak és szomorúnak érezte magát Darling őrmester ártatlan megjegyzése miatt.

Ray kopogott az előljárója, John Harbeson ezredes irodájának nyitott ajtaján.

– Beszélni óhajt velem, uram?

Harbeson intett, hogy jöjjön be.

– Nem, Radar. Tulajdonképpen a feleségem akar beszélni magával – felelte.

Ray elhúzta a száját a gúnyneve hallatán, de a parancsnokát nem javíthatta ki. Ráadásul a „Radar” még mindig jobb volt, mint a „Darling”, ahogy újoncként a csapatban gyakran szólították. Nem először átkozta el a vezetéknévét, amely örökös gúnyolódás forrása volt.

Csak most pillantotta meg az ezredes feleségét, aki az ajtó mögött, a kanapén ült.

– Elnézést, asszonyom – fordult a nő felé –, de nem vettem észre. Miben állhatok szolgálatára?

A kérdés nem csupán elcsépelte szófordulat volt. Ray elképzelni sem tudta, miért akar vele beszélni az ezredes felesége.

– Kérem, szólítson Marianne-nak! – felelte az asszony, és hívogatóan megpaskolta maga mellett a kanapét. – John a főnöke, nem én.

– Igen, asszo... úgy értem, Mrs. H... azaz Marianne. – Te jó ég, Mrs. Harbeson körülbelül annyi idős lehet, mint az anyja! – Szívesebben állok, ha nem bánja.

Miss Jégcsapnak igaza volt, pillanatnyilag semmi kedvet sem érzett, hogy leüljön.

– Ahogy óhajtja – felelte Mrs. Harbeson. – Biztosan csodálkozik, miért hívtam.

– Igen, asszonyom.

Mrs. Harbeson felvonta a szemöldökét, de nem javította ki Rayt.

– Szívességet szeretnék kérni.

– Parancsoljon velem, asszonyom!

A hölgy felemelte a kezét.

– Feladom.

– Tessék?

– Szólítson, ahogy akar, Radar! Csak lehetőleg ne uramnak.

– Igenis, asszonyom. – Ray remélte, hogy Mrs. Harbeson végre a lényegre tér.
– A nőegyletünk agglegényárverést szervez, hogy jótékony célra pénzt gyűjtsünk. Ugye számíthatok magára?

– Tessék? – Ray nagyot nyelt.

Jól hallotta? Ez a nő komolyan gondolja, hogy ő részt vesz egy ilyen aukción? Még viccnek is rossz! Hiszen ez macsóknak való, ő viszont a csendes, visszahúzódó fickók táborát gyarapítja. Legfeljebb a számítógépekhez ért, de nem valószínű, hogy a nők emiatt licitálnának rá.

– Jól hallotta – felelte élesen Mrs. Harbeson. – Szeretném, ha ott lenne az aukción. Elvégre agglegény, nem? Valószínűleg tudnék róla, ha múlt karácsony óta a családi állapotában változás állt volna be. Van barátnője?

– Nincs, asszonyom – felelte Ray még mindig halálra váltan. – De biztos, hogy engem akar?

Nyilván azért esett rá a választás, mert az utóbbi időben sok bajtársa megnősült, és Mrs. Harbeson nem tudott elég agglegényt szerezni, ezért be kell érnie vele. Különben biztosan nem kérte volna fel.

Hirtelen kiverte a hideg veríték, mert magában már eldöntötte, hogy igent mond. Ez az oltás az agyára ment.

– Igen, Radar – jelentette ki határozottan Mrs. Harbeson. – Biztos vagyok benne, hogy maga tökéletes lesz.

Az ezredese feleségének aligha mondhat nemet. Még az is megeshet, hogy a rendezvényen megismer egy érdekes nőt.

– Rendben van, asszonyom. A rendelkezésére állok. – Ray az ezredeshez fordult, aki eddig egyetlen szót sem szólt. – Van még valami, uram?

Az ezredes elvigyorodott.

– Nem, ez minden, Radar. Marianne később majd tájékoztatja a részletekről.

Ray kurtán biccentett, és az ajtóhoz ment.

– És küldje ide Murphy őrmestert! – kiáltott utána az ezredes.

– Igen, uram.

Ray megkönnyebbülten indult a barátja, Danny Murphy keresésére, aki nyilvánvalóan szintén ott lesz az agglegényárverésen.

– Nem érdekel, Myrtle néni, hogy két jegyed van, én ezt a szexista bohóckodást nem nézem végig!

– háborgott Patsy.

A nagynénje már kicsípte magát az idej jótékonyági rendezvényre, amelyet agglegényárveréssel akartak megkoronázni. Patsy természetesen tudta, hogy Myrtle néni miben sántikál, és nem akarta támogatni ebben.

– Ha randizni akarok, azt a magam módján intézem, és nem vásárolok magamnak férfiakat – jelentette ki megvetően.

– De már évek óta szingli vagy! – vetette ellen a nagynénje. – Nem lenne szabad egy ilyen csinos lánynak kizárólag macskákkal megosztania az otthonát. Szórakoznod kellene, emberek közé menned.

Már megint a régi nóta! – gondolta Patsy rosszkedvűen. Miért nem akarja megérteni Myrtle néni, hogy ő tökéletesen elégedett az életével?

– Nem vagyok magányos – ellenkezett. – Nap mint nap rengeteg emberrel találkozom. – A nagynénje közbe akart vágni, de Patsy megelőzte: – Tudom, hogy te „emberek” alatt férfiakat értesz. A légierőnél dolgozom, ha akarnám, már találtam volna valakit, akivel randizhatok.

Csak hogy nem akar. Volt valaha egy csodálatos férje és gyönyörű családja, és ezt nem könnyű pótolni. Odaadón szerette Ace-t, és csaknem belehalt, amikor elveszítette. Még mindig nem tette túl magát a tragédián.

– Egyébként meg neked vannak macskáid. Én kutyát tartok – prüszkölt tovább Patsy.

Myrtle a tükör előtt megigazította élenkpiros, strucctollas kalapját, és egy kalaptűvel a melírozott, erősen feltupírozott hajába tűzte. Lesimította lila színű selyemblúza fodrait, megcsipkedte az

arcát, és kirúszozta a száját.

- Készen vagyok – jelentette ki, és felállt. – Biztos, hogy nem akarsz elkísérni?
- Halálbiztos. Ajándékozd másnak a jegyet!

– A pokolba is! Ebben a ruhában úgy nézek ki, mint egy majom – szitkozódott Ray, amikor Dannyvel a színpad mögött a kimenő uniformisukat igazgatták.

De legalább nem kellett szmokingban a színpadra állniuk, mint a többieknek. Inkább legyenek majom, mint pingvin, gondolta Ray, aki Dannyvel ellentétben nagyon rosszul érezte magát a bőrében. Ám Dannyről mindenki tudja, hogy imádják a nők – ez köztük a különbség.

Ray idegesen próbálta meglazítani az inggallérját. A csokornyakkendőjét csak odatűzte, ennek ellenére nem kapott rendesen levegőt.

– Mit izeg-mozog annyit, Radar? – szólalt meg Mrs. Harbeson, aki hirtelen ott termett előtte. – Remekül fest. Jól tette, hogy felvette a napszemüvegét.

– A másikat csak szolgálatban hordom – felelte Ray.

– Még szerencse – jegyezte meg Mrs. Harbeson. – És most lazítson! Remélhetőleg szép kis summát hoz majd a jótékonyági szervezetnek.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, Mrs. H. – Végül is ebben a megszólításban egyeztek meg.

Az asszony elégedetten bólintott, aztán Dannyhez fordult.

– Talán rá tudja venni Radart, hogy ne idegeskedjen.

Danny elvigyorodott.

– Megpróbálom, Marianne, de természetesen én hozom majd a legtöbb pénzt. Elvégre az ír Don Juanon nem tehet túl egy Ray Darling.

– Majd meglátjuk – felelte somolyogva Mrs. Harbeson, és olyan gyorsan tűnt el, ahogy jött.

– Mit gondolsz, Radar? A hölgyek többre taksálnak téged, mint engem?

– Gőzöm sincs. Talán fogadni akarsz?

– Persze. A vesztes fizet egy láda sört.

– Rendben. De a győztes mondja meg a márkát, és tudod, hogy én szívesebben iszom import sört.

– Ha te nyersz, megeszem a noteszomat az összes telefonszámmal.

Ray vigyorgott. Mókás kilátás, bár teljességgel valószínűtlen. Már alig várta, hogy túl legyen ezen az ostoba aukción.

Egyrendező odalépett hozzájuk, és a színpad oldalán lévő helyükre vezette őket. Az est háziasszonya a pódiumon hangosan szólította az első áldozatot. Ray örült, hogy nem ő az, így legalább megfigyelheti a többieket. Pontosán tudta, hogyan lehet ellenséges tűzben telefonkapcsolatot kiépíteni, de ebben a környezetben teljesen elveszettnek érezte magát.

Az est meglehetősen elhúzódott. Danny az egyik legmagasabb összegért, négyszázötven dollárért kelt el. Ray nem számított rá, hogy érte többet adnának. Az idegessége lassan az elviselhetetlenségig fokozódott. Tényleg őt szólítják utoljára?

– És utoljára, de nem utolsósorban... – jelentette be az est háziasszonya. – Tapsolják meg, kérem, Ray Darling őrmestert!

Ray nem tudta volna megmondani, mi a rosszabb: részt venni ezen a majomparádén, vagy a végén szórakozni menni egy vadidegen nővel. Mert egy olyan nő, aki úgy vásárol magának férfit, biztosan nem az esete.

Patsy Pritchard türelmetlenül csöngetett a nagynénje ajtaján. Jellemző Myrtle néniére, hogy egy olyan szombat estén citálja ide, amikor neki más programja lenne.

Ezúttal vajon miféle ötletet forgat a fejében? Patsy újra csöngetett, aztán hangosan dörömbölni kezdett az ajtón. Myrtle néni talán nagyot hall?

Ne izgasd fel magad, elvégre ő az egyetlen élő rokonod, csitította magát. Nélküle teljesen egyedül lennél a világban.

– Sajnálom, kedvesem! – zihálta Myrtle, amikor végül ajtót nyitott.

Már megint egy nevetséges fodros blúzt viselt, amelyben úgy festett, mintha a tizenkilencedik századból csöppent volna ide. Szemlátomást készült valahová.

– Nem mondtad, hogy programot tervezel – közölte szemrehányóan Patsy. Kényelmes, khaki színű nadrágot vett fel, könnyű, világoskék pulóvert, hozzá pedig kötött kabátot. Arra számított, hogy a néni lakásán megnéznék egy filmet. – Át kellene öltöznöm?

– Csodálatosan nézel ki, kedvesem! – Myrtle az unokahúga jókora horgolt táskája után nyúlt. – Vacsorázni megyünk a Blue Heronba.

– Az legalább egyórányi autóút – felelte kedvetlenül Patsy. Végre sikerült megszereznie néhány régi Ed Wood-filmet, amelyeket már régóta keresett, és egész héten azt várta, hogy szombaton megnézzék őket.

– Na és? – Myrtle egy határozott mozdulattal becsapta maguk után az ajtót. – Azok a filmek nem szaladnak el.

A nagynénje talán gondolatolvasó?

– Ki beszélt filmekről? Miért nem megyünk el vacsorázni valahová itt a városban?

– Mert találkánk van a Blue Heronban egy kedves fiatalemberrel. Minden hétvégén odahaza gubbasztasz, és régi filmeket nézel. Hogy fogsz így bárkivel megismerkedni?

– Nem akarok megismerkedni senkivel, ezért nem megyek sehová.

Patsy megállt Myrtle ócska, rózsaszín Cadillacje mellett. Semmi kedve nem volt a nagynénje által szervezett randihoz. Myrtle rémes alakokat tud összeszedni.

– Velem kell jönnöd, drágám. Ezer dollárt fizettem érte.

– Mit csináltál? – Patsy rémülten kapta a szájához a kezét, amikor észrevette, milyen élesen cseng a hangja. Halkabban hozzátette: – Nem mondd komolyan! Ugye nem rendeltél kísérőt nekünk?

Myrtle a fejét csóválta, miközben beszállt a kocsiba.

– De tényleg, Patsy, fura könyveket olvasol! Vagy a régi filmekből merítesz ilyen ötleteket? – Mély lélegzetet vett, és már beszélt is tovább, mielőtt az unokahúga szóhoz juthatott volna: – Az agglegény-aukción licitáltam. Ha elkísértél volna, magad választhattad volna ki a jelöltet az én kontómra. De így nekem kellett döntenem. – Kinyitotta a kocsiját az unokahúga előtt.

Patsy nagyot sóhajtva a hűvös kocsitetőre hajtotta a fejét. Ezer dollár! Bár Myrtle néni nyugodtan megengedheti magának, mégis hatalmas összeg. Ő biztosan nem arra költötte volna, hogy vacsorázni menjen egy fiatalemberrel.

Legalább Myrtle néni vele jön, így nem nevezhető a helyzet vakrandinak. Remélhetőleg a fickó nem olyan rémes, mint a múltkori ápolatlan fogú és zsíros hajú könyvelő, akit a nagynénje szerzett.

– Győztél – adta meg magát csüggedten Patsy. – Kár lenne azért a sok pénzért. De nem szívesen kísérlek el, ugye tudod? És megesküszöm, hogy pocsékul fogom érezni magam.

– Természetesen, drágám – felelte Myrtle türelmes mosollyal, és elfordította a slusszkulcsot. – Akkor beszállnál?

Patsy engedelmeskedett, noha jól tudta, hogy nagyon meg fogja bánni.

Ray azon tűnődött, vajon Miss Carter miért ezt az isten háta mögötti éttermet választotta. Mi lehet a baj azzal a titokzatos unokahúggal, aki miatt a nagynéninek ezer dollárt kellett fizetnie, hogy valaki elkísérje vacsorázni a világ végére?

Ray mély lélegzetet vett, és megpróbálta pozitívan szemlélni a dolgot. Legalább gyakorolja, miként kell viselkedni nők társaságában, és nem kell attól tartania, hogy majd eljátssza az esélyét egy olyan lánynál, aki tényleg érdekli. Mint például Pritchard nővérnél.

Halkan felnevetett, és megcsóválta a fejét.

Miután az út kilométereken át kietlen, kopár vidéken vezetett, Ray végre ismét felfedezte a civilizáció jeleit: néhány sorházat és boltot, tengerparti villákat, moteleket meg éttermeket. Aztán feltűnt a Blue Heron, és Ray bekanyarodott a parkolóba.

Kurta, fürkésző pillantást vetett a visszapillantó tükörbe, majd kiszállt, és mély lélegzetet vett.

– Harcra fel! – mormolta, és belépett az étterembe.

A pincér odavezette Miss Carter asztalához, aki barátságosan intett felé. Ray kicsit szórakozottan visszaintett, mert jobban érdekelte a titokzatos unokahúg.

A lány háttal ült neki, de első pillantásra nem tűnt rémesnek. Hosszú, szőke haja lágy hullámokban omlott a vállára, és valami világoskék holmit viselt.

Aztán hirtelen megfordult, és Raynek a földre gyökerezett a lába.

Biztosan álmodik. Hogy hasonlíthat egymáshoz két nő ennyire? Vagy ez a szőke szépség tényleg Pritchard nővér lenne?

Patsy majdnem félrenyelte a bort, amiből éppen kortyolt egyet. Ez nem lehet igaz! Ismeri a feléjük közeledő férfit. Egyenruha helyett most szürke nadrágot, fehér, magas nyakú pulóvert és sötétkék szelídsekit viselt, és a rémes szemüveg helyett egy sokkal vagányabbat. Kétségtelenül Darling őrmester állt előtte. Patsy levegő után kapkodott.

Szerencsére Darling őrmester legalább olyan meglepettnek tűnt, mint ő.

Némán bámultak egymásra, aztán Ray nagy nehezen nyelt egyet. Patsy megbűvölve figyelte, ahogy a férfi ádámcsutkája fel-le jár.

– Nem találok szavakat – szólalt meg végül félhangosan a férfi. Nem Patsyhez beszélt, de ahhoz elég halkán, hogy Myrtle néni ne hallja a megjegyzést. – Jó estét, Miss Carter! – tette hozzá egy kicsit hangosabban, és egy biccentéssel üdvözölte a lányt is.

Patsy barátságos mosolyt erőltetett az arcára.

– Jó estét, Raymond! – válaszolta Myrtle méltóságteljesen. – Nagyon pontos, ezt értékelem a férfiakban.

Az asszony odanyújtotta drága gyűrűkkel ékesített kezét. Ray nem tudta biztosan, vajon meg kellene-e csókolnia, vagy egyszerűen csak megráznia. Az utóbbi mellett döntött.

– Igen, asszonyom – felelte, majd kibújt a dzsekijéből, és az üres szék támlájára tette. – Igyekszem. A légierő nagy hangsúlyt fektet a pontosságra.

– Patricia, bemutathatom a vendégemet? – kérdezte Myrtle királynői modorban. – Fiala barátom Raymond Darling őrmester.

Patsy legszívesebben a föld alá süllyedt volna zavarában, hiszen legutóbb félmeztelenül látta a férfit. A gondolatra elöntötte a forróság. Te jó ég! Még szerencse, hogy ül, különben nem tartaná meg a lába.

– Darling őrmester? – mormolta végül a lány. Remélte, nem látszik rajta, milyen izgatott.

– Kérem, szólítson Raynek! – A férfi kezét nyújtott.

– Ray. – Patsy bólintott, és megfogta a kezét. A férfi most biztosan érzi, mi megy végbe benne. A szíve vadul dobog, a pulzusa szaporán ver.

Ray kézszorítása olyan erős volt, mint a satu. Patsy gyorsan elhúzta a kezét, és megrázta, hogy helyreálljon a vérkeringése.

– A klinikán Patsynek hívnak – jegyezte meg a fájdalomtól kissé eltorzult arccal.

– Elnézést, néha elfelejtem, hogy a másik ember keze nem súlyzó.

– Azt hiszem, egy-két ujjam eltörött – jegyezte meg panaszosan Patsy.

– Ne beszélj ostobaságot, szívem! – szólt rá Myrtle. – Nem történt semmi, az ujjadnak kutya baja.

– Megigazította az üres széket, és Rayhez fordult. – Kérem, foglaljon helyet! Még nem rendeltünk.

– Mi a ház specialitása? – kérdezte a férfi, miután áttanulmányozta az étlapot.

– Itt mindent remekül készítenek – felelte Patsy hadarva. Még mindig nem tudta felfogni, hogy valóban egy asztalnál ül Darling őrmesterrel.

– Akkor makrélát eszem.

Myrtle széles karmozdulattal jelzett a pincérnek, aki nyomban jött, hogy felvegye a rendelést.

Miután a pincér távozott, Myrtle megszólalt:

– Megyek, és gyorsan bepúderezem az orromat. Barátkozzatok egymással!

Már csak ez hiányzott – gondolta kétségbeesetten Patsy –, hogy a nagynénje egyedül hagyja Darling őrmesterrel!

– Szívesen – felelte Ray. – De az unokahúga és én már régi barátok vagyunk.

– Igen? – Myrtle szemlátomást zavarba jött.

– Igen. Több alkalommal is igénybe vettem a szolgálatait a klinikán.

Még szerencse, hogy nem említette a legutóbbi alkalmat! Patsynek nehezebbre esett beleszúrni a tűt abba a tökéletes fenékbe. A látvány azonban kárpótolta.

– Igen. Találkoztam már Rayjel a klinikán.

– Annál jobb, akkor most elmélyíthetitek a barátságotokat – közölte Myrtle szárazon, és elsietett. Útközben mondott valamit a pincérnek, aztán elhagyta a helyiséget.

Barátság? – gondolta Patsy. Annak aligha nevezhető. Nem beszélve arról, hogy nem áll szándékában Ray miatt megtagadni az elveit. A férfi egyértelműen a „munkahely” rubrikába tartozik.

Myrtle néninek abban viszont igaza lehet, hogy találkoznia kellene más férfiakkal is. Érdeemes megfontolnia a dolgot.

– A nagynénje Patriciának szólította – jegyezte meg Ray, miközben asztaltársnője elhelyezte az ölében a szalvétát.

– Igen – felelte Patsy kurtán. – Egyedül neki engedem meg.

– Miért? Nem ez a neve?

– De igen, bár magát sem szólítják Raymondnak, hanem Raynek. Ha valaki Patriciának hív, az az érzésem támad, hogy rossz fát tettem a tűzre.

A férfi nevetett.

– Akkor hogy szólítsam?

Patsy pontosan tudta, hogy a klinikán a férfibetegek hogyan nevezik a háta mögött.

– Egyszerűen csak Patsynek.

– Rendben van. Örülök, hogy megismerhettem. – Ray rövid szünet után hozzátette: – Gyakran jár ide?

Patsy akarata ellenére elnevette magát.

– Igen, ez Myrtle néni egyik kedvenc étterme. A családnak éveken át volt egy nyaralója a parton. Sajnos egy hurrikán lerombolta, és a nagynéném nem építtette újra. – Végighordozta a tekintetét az éttermen. – A vihar a Blue Heront sem kímélte, de helyreállították. – Szomorkásan elmosolyodott. – Nekem jobban tetszett a régi.

Ray kíváncsian körülnézett. A halvendéglők tipikus tartozékaival dekorálták az éttermet: ócska halászhálók, kagylók, kardhalak, bóják. Ugyanúgy nézett ki, mint a többi hasonló hely a Mexikói-öböl partján.

– Nagyon megváltozott? – kérdezte.

Patsy vállat vont. Ray váratlanul elragadtatottan felkiáltott.

– Ó! Nézze csak, egy régi Cadillac kanyarodik ki a parkolóból! Rózsaszínű, hátul szárnyakkal. Manapság ritkán látni ilyet.

Patsy megfordult, és követte Ray pillantását az ablakon át.

– Ez Myrtle néni autója!

– Valószínűleg jobb parkolóhelyet keres.

– Remélhetőleg – mormolta Patsy, ám hamarosan csüggedten konstataálta, hogy a pincér csak két salátástányérral jelenik meg.

– Az egyiket elfelejtette – jegyezte meg Ray udvariasan.

– Mire gondol, uram?

– Az egyik salátára. Hárman vagyunk.

– Nem, uram. A hölgy lemondta a rendelését. Közölte, hogy megfájdult a feje, de azt üzeni, hogy feltétlenül maradjanak, és élvezzék az estét.

– Kezdetől így tervezte – füstölgött Patsy, és az ablakhoz sétált. – Tudhattam volna!

Tehetetlen dühében ökölbe szorította a kezét. Most hogy jut haza?

– Nyugodjon meg! – mormolta a férfi halkán.

– Könnyű azt mondani – felelte Patsy élesen, és ismét a parkolót nézte, miközben titkon abban reménykedett, hogy Myrtle néni talán visszajön.

De a piros féklámpák eltűntek a kanyarban. Hát ez remek!

Patsy mély lélegzetet vett, és megfordult. Nem használ, ha jelenetet rendez Ray Darling előtt. Az évek során keményen megdolgozott érte, hogy hűvösnek és érzéketlennek tartsák. Legalábbis a katonai bázison.

– Elment – szólalt meg feltűnő nyugalommal, aztán visszament a helyére, és ismét az ölébe terítette a szalvétát.

– Tudja, nem autóstoppal jöttem – tréfálkozott Ray, és ő is újra helyet foglalt. – A kocsim odakinn áll. A különleges csoport tagjait kemény fickóknak tartják, akik fura dolgokat művelnek, de azért ismerjük a határainkat.

– Igen, és? – Patsy megrázta a fejét. – Ennek mi köze ahhoz, hogy itt ragadtam egyórányi autóútra az otthonomtól?

– Nem gyalog jöttem – ismételte meg Ray türelmesen –, hanem autóval.

– Autóval? – Te jó ég, úgy beszél, mint egy idióta, gondolta Patsy. – Természetesen. Akkor gyorsan megeszem a salátámat, és mehetünk.

– Nem – felelte szigorúan Ray. – A nagynénje megrendelte az egész menüt, tehát végigesszük, sőt élvezni is fogjuk.

– Igenis, uram – sziszegte Patsy a fogai között, és tisztelgett.

Ray nevetett.

– Legalább a jobb kezét használta. – Aztán a pompás salátának szentelte minden figyelmét.

Patsy még mindig dühöngött Myrtle néni árulása miatt, de enni kezdett. Egyre jobban ízlett neki a pikáns salátaöntet.

– Ez kellemesebb, mint odahaza egyedül megnézni néhány régi fekete-fehér filmet – dünnyögte maga elé, de nyomban az ajkába harapott. Tényleg hangosan kimondta?

– Szereti a régi filmeket? – Ray érdeklődve vette szemügyre Patsyt.

– Igen. És utálok, amikor utólag kiszínezik őket. Az egész olyan hamisnak tűnik.

– És fekete-fehérben nem hamis?

Ray most vitatkozni akar, vagy csak csevegni?

– Tudja, hogy értem. A színek nem élethűek.

– Igen, értem. Csak a klasszikusokat szereti, vagy minden fekete-fehér filmet?

– A kedvencem a *Casablanca*, a *Sierra Madre kincse* és a *Máltai sólyom*.

– Tehát Humphrey Bogart-rajongó. Mi a véleménye Stan és Panról meg a Marx fivéerekről?

– Túl gyerekesek. Mi a vicces abban, ha felnőtt férfiak fejbe vágják egymást?

– Harold Lloyd?

– Már jobb. Legalább nem bugyuta. De én az olyan filmeket szeretem, ahol van cselekmény is.

Gyorsan elhallgatott. Mit fecseg itt összevissza?

Ray nevetett.

– Valamit be kell vallanom – mondta. – Szeretem a régi tudományos-fantasztikus filmeket.

– A *gyilkos hernyók támadása* meg ilyesmi? – rögtönzött Patsy egy címet.

– *9-es terv a világúrból*. Minden idők legrosszabb filmje. Ez az egyik kedvencem.

– Ismeri Ed Woodot? – kérdezte meglepetten Patsy.

– Hogy ismerem-e? Imádom – felelte Ray széles mosollyal. – Azt hiszem, kívülről tudom minden egyes filmjének a szövegét.

Neked elhiszem, gondolta akaratlanul Patsy. Rayről azt beszélték a bázison, hogy intelligensebb az átlagnál.

– Sikerült online megrendelnem egy Ed Wood-válogatást.

– Húha! – kerekedett el Ray szeme. – Azt hiszem, mindjárt szerelmes leszek.

Szerencsére ebben a pillanatban megjelent a pincér a főfogással. Patsy minden figyelmét a ráknak szentelte. Épp jókor hozták, mert már arra készült, hogy meghívja magához Rayt, hogy nézzenek meg együtt egy Ed Wood-filmet.

Bár nem önszántából jött ide, be kellett vallania, hogy élvezi az estét. Ezt természetesen nem fogja Myrtle nénikéje orrára kötni. De tisztában volt azzal is, hogy még nem áll készen arra, hogy felvigye a lakására Rayt. Túlságosan is nyomasztották a múlt emlékei, és ezek nem tartoznak senki

másra.

Ray desszertnek diótortát rendelt, bár tudta, hogy a kalóriabomba után másnap kétszer annyit kell edzenie. De húzni akarta az időt, hogy minél később érjen véget az este. Ki hitte volna, hogy Miss Jégcsap ilyen kedves tud lenni? Nem is szólva arról, hogy fantasztikusan lehet vele beszélgetni, sőt olykor-olykor még mosolyog is.

Patsy is kért desszertet. Talán el akarja odáznai a búcsú pillanatát?

– Meg fogom bánni – sóhajtotta, miután a pincér felszolgált a csokitortát, és élvezettel beszívta csábos illatát.

Még meg sem kóstolta, de már átszellemült arcot vágott. Ray nem gondolta volna, hogy Patsy szereti az édességet. A bázison a fiúk mindig azzal viccelődtek, hogy biztosan savanyú uborkán és aszalt gyümölcsön él.

– Már az illata is ellenállhatatlan – ismerte be Patsy, és a villájával levágott egy kis darabot. A szájához emelte, de nem kapta be. – Talán kevesebb kalória, ha csak nézem és szagolgom – jegyezte meg bánatosan. Aztán elmosolyodott. – Attól tartok, már akkor is hizlal, ha egy helyiségben tartózkodom vele, tehát inkább átadom magam az élvezetnek.

A csokitészta, csokitöltelikes és csokiöntetes süteménydarabkát lassan betolta a szájába, aztán leeresztette a villát. Teljesen átszellemültnek látszott, és Rayben felötlött, hogy vajon ilyen lehet-e szex közben is.

Megpróbálta elhessegetni az izgató képet, de nehéz volt nyugodtan végignéznie Patsy szerelmi játékát a csokoládétortával. Hogy elterelje a figyelmét, ő is nekilátott a desszertnek.

– Tényleg mennyei – mormolta.

– Igen, a kalóriák pedig pokoliak – bólintott Patsy. – Be kell iktatnom egy plusz aerobikórát.

– Nekem meg tíz kilométerrel többet kell futnom.

Ray örült, hogy Patsy elnevette magát. Most már egyáltalán nem tűnt olyan szigorúnak és barátságtalannak, mint a klinikán.

– De maga hozzá van szokva – mondta Patsy. – Negyvenkilós hátizsákkal fut, nem?

– Csak ha elkerülhetetlen – felelte vigyorogva Ray. – A ma esti vacsora után a következő edzésnél biztosan úgy fogom érezni, mintha negyven kiló plusz lenne rajtam.

– Menni fog, láttam, hogy milyen izmos. – Patsy gyorsan lehajtotta a fejét, de a férfi még látta, amint a lány elvörösödik.

Vajon az ő oltáskor lemeztelenített hátsó felére gondol, vagy általában véve kínos számára egy ilyen személyes megjegyzés? Ray elhatározta, hogy lovagiasan témát vált:

– Degeszre ettem magam – jegyezte meg, és intett a pincérnek.

– Uram?

– A számlát kérem!

– A másik hölgy már rendezte.

– Értem. – Egy kicsit bosszantotta Rayt, hogy Miss Carter megelőzte. Az idős hölgy már eleget fizetett érte az árverésen, legalább a vacsorát szerette volna ő állni.

Az este sajnos a végéhez közeledett. Miss Jégcsap ismert volt arról, hogy senkivel sem randizik, tehát lehetséges, hogy ez az egyetlen esélye, gondolta Ray.

Talán csak a becsvágy fűti, hogy meghódítsa a bevehetetlennek tűnő erődítményt? Vagy tényleg vonzódik ehhez a nőhöz?

Mindkettő, döntötte el Ray, miután Patsy gyertyafényben csillogó szemébe nézett. Egyértelműen mindkettő.

2. FEJEZET

Patsy nem lelkesedett a kilátásért, hogy Ray fogja hazavinni: egyedül egy magas, kisportolt, jóképű férfival... Bár a vacsorát kimondottan élvezte.

Már régen nem randevúzott senkivel. Ha annak idején nem küldte volna el imádott férjét, Ace-t...

– Nagyon elmerült a gondolataiban – jegyezte meg Ray, miközben átvágtak a parkolón.

Patsy ijedten kapta fel a fejét. Talán az arcára vannak írva az érzései? Megpróbált szabadulni a szörnyű képektől.

– Csak eszembe jutott valami. Nem fontos.

Legalábbis Raynek nem az. Számára viszont hihetetlenül fontos. Még mindig. A tenger felé pillantott.

– Ó, nézze csak, hogy villózik a víztükör!

Ray elmosolyodott.

– Foszforeszkáló planktonok.

– Gyerekkoromban azt gondoltam, hogy varázslat.

– Aztán megtudta, hogy csak kis élőlények. Nagyon csalódott volt?

– Szörnyen. Nem hittem többé a tündérekben és habléányokban.

Hirtelen irányt változtattak, és elindultak a sötét tengerpart felé.

Ray halkán felnevetett.

– Én nem vesztettem el az illúzióimat. Már mindent tudtam erről a jelenségről, mielőtt találkoztam volna vele. Északon éjjel túl hideg van, hogy az ember a parton sétáljon. Először akkor láttam a tenger villózását, amikor Key Westre, a tengerészeti akadémiára kerültem.

Most is hűvös szél fúj a tenger felől. Patsy összehúzta magán a kötött kabátot, a kezét pedig felhúzta a ruha ujjába. Fázott ugyan, titkon mégis örült, hogy a Rayjel töltött este még nem ért véget. Persze ennek ellenére sem fogja megbocsátani Myrtle néninek az árulását, hiába hajtogatja majd, hogy csak jót akart. A néninek csak az a szerencséje, hogy ez a randevú sokkal jobban sikerült, mint a többi próbálkozása.

Patsy vidáman elmosolyodott. Természetesen ezt nem fogja elárulni neki. Nem érdemli meg az elégtételt.

– Most már jobb – jegyezte meg Ray.

Patsy kérdően nézett rá. Egy szélroham az arcába fújta a haját.

– Mi a jobb?

Megpróbálta hátravetni a haját, mert túl hideg volt, hogy a kezét kihúzza a kabát meleg ujjából. Nem sikerült.

– Szabad? – Ray felemelte a kezét.

Patsy bólintott, és a férfi gyöngéden a füle mögé simította a rakoncátlan tincseket. Közben az ujjai a szükségesnél hosszabban időztek a lány arcán. Patsy szíve hevesen dobogott. Ray talán meg fogja csókolni?

És ha megteszi? Vagy ami rosszabb – ha nem teszi meg?

– Hiszen maga reszket – jegyezte meg aggódva Ray. – Azt hiszem, a március még egy kicsit hideg a tengerparti sétához. Elvégre Florida északi részén vagyunk.

Levette a dzsekijét, és gondosan Patsy vállára terítette.

– Köszönöm – felelte a lány. Tényleg reszketett volna? Gyanította, hogy nem a hidegtől. – Amikor Myrtle nénihez mentem, még melegebbnek tűnt.

– A tengeri szél az oka. Valahol olvastam, hogy az emberek a nulla fok fölötti hőmérsékleteknél is tüdőgyulladást kaphatnak, ha nem számolnak azzal, hogy a szél lehűti a szervezetet.

Micsoda ostobaságokat fecseg itt? Hát nem most szúrt el egy csodás lehetőség? De honnan

tudhatná, hogyan kell ezt csinálni? Teljesen tapasztalatlan az ilyen dolgokban.

Patsy megint elindult. Amikor a homokban megbotlott, a férfi automatikusan kinyújtotta a kezét, hogy elkapja. Patsy felnézett rá, várakozásteljesen... vagy kérdően?

Ray legszívesebben az álla alá tette volna az ujját, hogy megcsókolja, ahogy a fekete-fehér filmek hősei teszik. Csakhogy ő nem Humphrey Bogart, a karizmatikus szívtipró, hanem Ray Darling, a tehetséges fiatalember, aki nem ért a nőkhöz.

Az este eddig olyan szépen alakult, hogy nem akarta elrontani. A föld alá süllyedne szégyenében, ha Patsy visszautasítaná.

– Ööö... köszönöm – mondta a nő zavartan, mire Ray elmosolyodott.

Hogyan kell viselkedni ilyen helyzetben?

– Mármint azt, hogy elkapott – magyarázkodott Patsy.

– Nagyon szívesen – felelte fesztelenül Ray.

Nem lett volna kifogása ellene, ha a nő hálából a nyakába ugrik, de mivel nem tette meg, az alkalom elszállt. A férfi felsóhajtott. Ha normális gyerekkora lett volna, akkor most talán tudná, hogyan kell viselkedni éjszaka a magányos tengerparton egy szép nő társaságában.

– Valami baj van? – kérdezte Patsy.

– Nem, minden rendben. Csak bánok néhány dolgot. – Amikor Ray rádöbbsent, mit mondott, megtorpant, és az asszony szemébe nézett. – Nem a mai estét. Nem azt, hogy találkoztunk – jelentette ki. A hangja meglehetősen rekedten csengett. – Amikor az imént az otthonomról beszéltem, a szüleimre gondoltam.

– Már nem élnek?

Raynek feltűnt, hogy Patsy szeme egy kicsit akkor is szomorú, amikor mosolyog. Most még bánatosabbnak látszott. A férfi azon tűnődött, vajon mi lehet az oka.

– De, jól vannak. Legalábbis azt hiszem. Ugyanis tíz éve nem állnak szóba velem.

– Ó! És miért?

– Nem fontos. – Ray továbbindult. – Eltért a véleményünk arról, hogyan alakítom a jövőmet.

– De ez még nem ok arra, hogy ne beszéljenek egymással! A család a legfontosabb az ember életében. Mindent megadnék azért, ha visszakaphatnám a szüleimet.

– Meghaltak?

Patsy tekintete a messzeségbe révedt.

– Repülőgép-szerencsétlenségben, amikor még középiskolás voltam – felelte halkán. – Azóta Myrtle néni gondoskodik rólam.

– Sajnálom.

Patsy felnézett, a szeme csillogott.

– Mit? Hogy Myrtle néni nevelt fel?

A férfi nemet akart mondani, de aztán rájött, hogy Patsy megpróbál témát váltani, és belement a tréfába.

– Fogadok, szórakoztató lehetett Myrtle mellett az élet.

– Ó, igen. Szórakoztató, de nem egészen normális. Egy hatalmas, régi villában lakik, és én sosem mertem meghívni a barátaimat, mert tele van a ház értékes, antik tárgyakkal. Egyébként meg Myrtle néninek megvolt a határozott elképzelése arról, hogy egy fiatal lánynak mit kell kezdenie az idejével, ezért gyakran veszekedtünk. – Rövid habozás után Patsy hozzátette: – Bárcsak lettek volna testvéreim!

– Én is szerettem volna.

– Maga is egyke?

– Többnyire túlságosan elfoglalt voltam ahhoz, hogy bánkódjak emiatt, de igen, egyke vagyok.

Időközben visszaérték a parkolóhoz. Ray élvezte a csendet és az éjszaka neszeit: ahogy a fák hajladoznak a szélben, lépteik zaját az apró köveken és a tenger morajlását.

Sosem felejtí el ezt az éjszakát, még ha többé nem is találkozik Miss Jégcsappal.

Legalább nincs hivalkodó sportkocsija, állapította meg megkönnyebbülten Patsy, amikor Ray az autójához vezette, egy kis méretű, vadonatúj terepjáróhoz. A kocsikat illetően a bázison a férfiak

két csoportra oszlottak: a sportautók, illetve a dzsipek szerelmeseire.

Ray egyik kategóriába sem illett. Ez vajon jó jel?

A férfi kapott egy újabb jó pontot, amikor udvariasan kinyitotta előtte az ajtót. A kocsiban hirtelen nagyon közel kerültek egymáshoz. Vajon a férfi kihasználja az alkalmat, és megpróbálja megcsókolni?

Patsy szíve szaporábban vert, és hirtelen melege lett. De az is lehet, hogy csak amiatt, mert még rajta volt Ray dzsekije. Már régóta nem kocsikázott kettesben férfival. Alig emlékezett rá, milyen érzés. Miután a gyerekek világra jöttek, neki és Ace-nek alig maradt idejük magukra.

– Hallgassunk zenét, vagy inkább beszéljünk? – kérdezte Ray, miután gázt adott.

– A zene jó ötlet. – Patsy rájött, hogy ez talán túlságosan visszautasítóan hangzott, ezért gyorsan hozzátette: – Kíváncsi vagyok, milyen zenét szeret. Ugye nem technót?

Ray elhúzta a száját. Remélhetőleg nem fogtam mellé, gondolta Patsy.

– Tegyük egy próbát! – A férfi előkeresett egy CD-t.

Nemsokára felcsendült Carole King bársonyos hangja. Patsy önkéntelenül vele együtt dúdolt. Valahányszor azt hitte, hogy egy kicsit már ismeri Rayt, a férfi mindig újabb meglepetéssel szolgált. Miután maguk mögött hagyták a városkát, új dal csendült fel – ezúttal Garth Brooks. Patsy őt is szerette.

– Saját magam állítom össze a CD-imet – magyarázta Ray.

– Akkor biztosan ért a számítógépekhez.

– Mondhatni. Az egység szakértőjének nyilvánítottak, noha a bázison van technikus. Ezért neveznek Radarnak.

– Igen? Azt hittem, hogy a Ray Darlingot vonták így össze.

– Nem. Amikor a bázisra érkeztem, a nevem tökéletes céltáblának bizonyult. El sem tudja képzelni, hányszor szólítottak egyszerűen Darlingnak.

Patsy halkán felnevetett.

– De igen, nagyon is el tudom képzelni. Szinte hallom: „Hé, Daaarling, ide tudnál jönni? Hé, Daaarling, add már ide a csavarkulcsot!”

– Pontosan. Valamit ki kellett találnom, hogy a fiúkat leszoktassam erről, ezért a számítógépes ismereteimmel próbáltam mély benyomást tenni rájuk.

– Nem rossz. A klinikán ugyan ismerem a programokat, és e-mailt is tudok írni, de ez minden.

– Kezdetben az idősebbek nem rajongtak értem. Kevéssel a nyugdíjazás előtt már nem lelkesedtek a változásokért. De aztán hamarosan megbékéltek velem. Mullins parancsnok adta nekem a Radar gúnynevet, valószínűleg azért, mert ez egyike azon kevés műszaki készüléknek, amelyhez még ért. És ezzel megmentett, ugyanis nem volt kedvem verekedni, valahányszor valaki „Daaarling”-ot kiált.

– Biztosan ritkán veszített – jegyezte meg Patsy.

– Ritkán, de ez sem használt. Azt hiszem, ezért nem léptettek elő. Jó vizsgaeredmények, viszont túl sok bejegyzés verekedés miatt. De ezúttal talán sikerül. A nevem szerepel a listán, és nemsokára tisztí iskolába mehetnek.

Patsy meglepetten vonta fel a szemöldökét. Hogy lehet Raynek felsőfokú végzettsége – ami a tisztí pálya előfeltétele –, ha már tíz éve a légierőnél szolgál?

– Talán esti egyetemre járt? – kérdezte.

– Nem, hanem a Washingtoni Egyetemre – felelte kurtán a férfi, és összeszorította a száját, mintha már így is túl sokat árult volna el magáról.

Rendben van, gondolta Patsy. Ha Ray nem akar beszélni róla, akkor ne tegye. Hátradőlt az ülésen, és a zenét hallgatta. Ezúttal James Taylor énekelt.

A férfit bántotta, hogy elrontotta a hangulatot. Miért förmedt rá Patsyre? A nő nem tudhatja, hogy ez az érzékeny pontja. Hogyan magyarázhatná el neki, hogy tizenhét évesen már diplomája volt, és azután beállt a légierőhöz, hogy lássa, miként élnek a normális emberek?

Talán Patsy is a szemére vetné, hogy eltékozza a tehetségét, ahogy a szülei tették.

Miért nem érti meg senki, hogy a légierőnél is lehet tanulni valamit? A doktorátust még mindig

megszerezheti. Most már sokkal jobban illik korban az egyetemen a többiekhez, mint annak idején.

Aggódó pillantást vetett Patsyre. Vajon megsértődött?

Nem. Elaludt. És ezzel megadta a férfinak a kegyelemdőfést. Ray újra és újra odapillantott. Patsy tökéletesen békésnek, nyugodtnak tűnt, és hihetetlenül csábosnak. Rayben felébredt a vágy. Vágyott rá, hogy a száját Patsy ajkára tapassza, és magához ölelje. Diadalmas mosoly játszott az ajka körül. Hihetetlen. Miss Jégcsap az ő autójában szundikál!

A bázison a férfiak azt latolgatták, ki lesz az a szerencsés, aki meghódítja Patsy Pritchardot. Ray a legmerészebb álmaiban sem gondolta, hogy ő lesz a kiválasztott.

Ray elégedetten dúdolgatva robogott az éjszakában, míg el nem érték Fort Walton Beachet. Ott fel kellett ébresztenie Patsyt, mert nem tudta, hol lakik.

Az egyik piros lámpánál kicsit megrázta a vállát. Szívesebben csókolta volna meg, de a dolgok jelenlegi állásánál ezt nem merete megkockáztatni.

Patsy riadtan kapta fel a fejét.

– Elnézést, nem akartam megijeszteni – mentegetőzött Ray. – Már a városban vagyunk, és nem tudom, hová vigyem.

Patsy nyilván nem ébredt fel egészen, mert zavartan hunyorgott.

– Kanyarodjon be jobbra a Beal Streetre! – motyogta álmosan. – Azután balra a Hollywood Drive-ra.

– Máris.

– Sajnálom, hogy elbóbiskoltam. Tegnap nagyon későn feküdtem le.

– Rendkívüli műszak a klinikán?

– Nem, csak sokáig fenn maradtam, mert késő éjjel egy régi filmet adtak, amelyet feltétlenül meg akartam nézni. Reggel meg korán kellett kelnem, hogy Tripodot állatorvoshoz vigyem.

– Tripodot?

– A kutyámat.

Ray tűnődve bólintott. Mindig is szeretett volna egy kutyát, de a szülei úgy vélték, hogy a tanulás kárát látná.

– Beteg?

– Nem, csak be kellett oltani veszettség ellen.

– Tripod... Érdekes név egy kutyának.

– Ha látná, megértené, miért hívom így. Bocsánat, nem figyeltem, be kellett volna kanyarodnunk. Jobbra a harmadik házban lakom.

Ray hirtelen megfordult, és az éles kanyarnak köszönhetően Patsy közelebb csusszant hozzá. A férfi elégedett mosollyal fordult be az utcába, amelyet kis ikerházak szegélyeztek.

– Melyik fele a magáé?

– A bal oldali.

Ray rákanyarodott a garázs előtti kövezett útra, és leállította a motort. Most próbálja megcsókolni a lányt, vagy várjon, amíg a bejárat előtt állnak?

Patsy döntött helyette, mert kinyitotta a kocsiját, és kiszállt.

Ray gyorsan követte.

– Azt tanultam, hogy a randi után egy férfinak egészen a bejáratig kell kísérenie a szíve hölgyét.

– Köszönöm szépen – felelte élesen Patsy –, de ez a környék tökéletesen biztonságos, nem eshet bajom. Egyébként sem vagyok a maga szíve hölgye.

– Ez most szíven talált. – Ray a mellkasára szorította a kezét, mintha láthatatlan tört döfteket volna bele. Ez már megint Miss Jégcsap, amilyennek ismeri és szereti. Örült a kihívásnak.

Ahogy közeledtek a bejárat ajtóhoz, Patsy lelassította a lépteit. Odabent ugatni kezdett a kutya, de a csaholása inkább örömtelinek hangzott, mint fenyegetőnek.

– Megengedi, hogy megismerkedjek a lakótársával? – kérdezte Ray. – Különben biztosan nem fogok aludni, hanem egész éjjel azon töprengök, miért Tripod a neve.

Patsy nevetett.

– Ezért nem vállalhatom a felelősséget – mondta, és a retiküljéből előhalászta a kulcsát. Egész jók az esélyeim, hogy beinvitáljon, gondolta Ray, bár nem volt gyakorlata az ilyen dolgokban.

– Tripod félholt volt, amikor annak idején rátaláltam – mesélte Patsy.

– Maga pedig megmentette és meggyógyította.

– Nem egészen. Állatorvoshoz vittem, arra számítottam, hogy elaltatják, de a doki megígérte, hogy talpra állítja. Legalábbis nagyjából.

– Nagyjából?

– A bal mellső lábát nem tudta megmenteni, ezért a kutya sántikál.

– Most már kapiskálom. Háromlábú, mint Tripod, az antik háromlábú szék. – Patsy igazán bámulatra méltó nő. Nem mindenki fogadna örökbe egy háromlábú kutyát. – Ez tetszik.

Patsy zavartan nézett a férfira. Ray kínzó vágyat érzett, hogy megcsókolja. Ám amikor egy kicsit lehajtotta a fejét, az asszony ügyesen kitért előle.

– Mi az, ami tetszik benne?

– Hogy magához vett egy szegény, sérült kutyát.

– Jobb, ha bemegyek. – Patsy kezét nyújtott a férfinak. – Köszönöm, hogy hazahozott.

– Szívesen. – Ray megfogta a nő kezét, élvezte a melegét és puhaságát. A hüvelykujjával gyöngéden megcirógatta az asszony tenyerét. – Mit gondol, van rá esélyem, hogy meghívjon egy Ed Wood-filmestre?

– Ma semmiképp – felelte idegesen Patsy.

– Ez nem egészen az a válasz, amit vártam, de mégis reményt keltő.

– Igen? – kérdezte csodálkozva Patsy.

– Persze. A „ma semmiképp” azt jelenti, hogy a jövőben lehet róla szó. – Ray feszülten várta a választ.

– Nekünk nincs jövőnk – jelentette ki barátságtalanul Patsy.

– Mindenkinek van jövője – vágta rá Ray.

Patsy ahelyett, hogy felelt volna, elhúzódott a férfitől, belépett a házba, és becsapta maga mögött az ajtót. Tényleg könnyes a szeme? De miért?

– Az ég szerelmére, mi történt? – tette fel hangosan a kérdést Ray.

Azután hallotta, hogy odabent megfordul a kulcs a zárban. Kétszer.

Miután bezárta az ajtót, Patsy háttal az ajtónak dőlt, mintha védekezne Ray és a külvilág ellen. Tripod felugrált rá, a farkát csóválta, de a gazdája ezúttal nem tudott örülni neki. Kelletlenül megsimogatta, gondolatban azonban egészen másutt járt.

Miért kellett Raynek mindent elrontania?

Évek óta először ment el étterembe egy férfival, és tényleg élvezte. Talán még egy jóéjt-puszt is engedélyezett volna, de Ray jövőre vonatkozó megjegyzése előhívta benne a gyerekeivel és a férjével kapcsolatos szörnyű emlékeit.

Patsy próbálta visszatartani a könnyeit, mégsem tudta. Gyönyörű dolog szeretni, de ha az ember elveszíti a szeretteit, az rosszabb, mintha ő maga halna meg.

Myrtle néni kivételével eddig mindenki, aki jelentett számára valamit, elhagyta őt. Éppen ezért nem akart új kapcsolatot. Egyszerűbb egyedül lenni, esetleg még azt is megkockáztatni, hogy magányos lesz. Ezért nem szeretett volna közelebb kerülni Ray Darlinghoz sem. A végén még beleszeretne.

Nem számít, milyen régen volt az a rettenetes nap, az emléke máig nem halványodott el. Patsy úgy érezte, ez a seb sosem fog begyógyulni.

Ray bénultan állt Patsy ajtaja előtt, és próbálta megérteni a történeteket. Egész jól kezdődött. Igaz ugyan, hogy Miss Jégcsap nem olvadt el a karjaiban, de egy kicsit felengedett.

A férfi a fejét csóválva ment vissza az autójához. A jóéjt-puszt elmaradt, de talán még sor kerülhet az Ed Wood-filmestre.

Valamikor biztosan.

Neki bőven van ideje, és ha elérkezik a megfelelő pillanat, megnézi Patsyvel azokat a filmeket. És nem azért, mert egy jómódú nagynéni egy halom pénzt fizetett a randiért, hanem mert mindketten szeretnék újra találkozni egymással.

3. FEJEZET

Patsy igyekezett, hogy elfelejtse a Darling őrmesterrel töltött estét, de nem sikerült – hetekig.

A csók, amely olyan elkerülhetetlennek tűnt, és mégsem csattant el, álmaiban kísértette. Elképzelte, milyen lett volna, ha Ray megcsókolja a tengerparton vagy később, a ház ajtaja előtt. Nyugtalanító álmok voltak, erotikusak, szenvedélyesek.

Napközben általában győzött a józan ész a vágy fölött. Elvégre már nem tinédzser, aki hisz a happy endben, hanem huszonhét éves nő, akit nem kényeztetett el a sors, gondolta Patsy. Ennek ellenére titokban kereste Rayt: a kantinban ebéd közben, útban a klinika felé, és tulajdonképpen állandóan. Ám a férfit mintha a föld nyelte volna el.

Aztán egy áprilisi délutánon, amikor a klinikán különösen nagy volt a nyüzsgés, és Patsy azt sem tudta, hová kapjon, az egyik orvos beküldte a kezelőbe, hogy tegyen sínbe és kötözzön be egy megrándult bokát. Kezébe a kötszerrel Patsy belépett a helyiségbe, és mintha földbe gyökerezett volna a lába. A vizsgálóasztalon szürke melegítőnadrágban és pólóban az a férfi feküdt, aki az álmaiban is folyton felbukkant. Patsy nem számolt azzal, hogy épp aznap látja viszont.

Némán a férfira meredt.

– Kedves lenne, ha üdvözlne – jegyezte meg hanyagul Ray, és felkönyökölt, hogy jobban lásson. Noha kétségkívül fájdalmai lehettek, elmosolyodott, és ettől Patsynek nyomban melege lett.

– Helló! – köszönt a nő rekedt hangon. – Brantley doktor csak egy megrándult bokáról beszélt, azt nem mondta, kiről van szó.

– Pillanatnyilag bármit megadnék, ha megszabadulnék ettől a fájdalomtól. – Ray elhúzta a száját.

A megjegyzés eszébe juttatta Patsynek, miért is jött, és odalépett a férfihez.

– Sajnálom. Minél előbb rögzítjük a lábát, annál hamarabb fog meggyógyulni. – Kényszerítette magát, hogy levegye a tekintetét Ray arcáról, és a duzzadt bokára koncentrálnon. – Egy darabig tilos terhelnie – figyelmeztette a férfit, miközben feltette a sánt és a kötést.

– Higgye el, engem nem zavar, csak azt sajnálom, hogy cserben hagytam a csapatot.

Patsy véletlenül meglökte a férfi lábát, amikor megerősítette a kötést, mire Ray felszisszent.

– Hé, egy igazi láb van benne!

– Bocsánat! Azt hittem, hogy a különleges alakulat emberei nem ismernek fájdalmat. – Patsy átnyújtott egy pár mankót. – Tud vele bánni?

– Majd megtanulom – felelte szárazon Ray. – És elárulom: többnyire nem mutatjuk, ha fáj valami, de azért érezzük.

– Talán sajnálnom kellene magát? – Patsy leült a számítógép elé, és bepötyögte az adatokat. – A jövő héten csak irodai szolgálatot teljesíthet. Ez parancs. Jaj magának, ha meghallom, hogy menetfelszerelésben gyakorlatozik vagy ilyesmi. Egyébként hogy történt a dolog?

– Baseball közben bemutattam néhány trükköt. – Ray zavart vigyorral a nadrágján lévő koszfolttra bökött. – Közben a lábammal beleakadtam abba a rohadt... Bocsánat! A lábammal beleakadtam abba az ostoba zászlóba, és így történt. Ügyetlen voltam.

– Az egységének pár hétig nélkülöznie kell magát. Néhány napig polcolja fel a lábát, és semmi esetre se terhelje! Az orvos felírt fájdalomcsillapítót, abból szükség szerint vegyen be.

– Nem kell fájdalomcsillapító! – tiltakozott Ray színlelt felháborodással a westernhősök hangján.

– Ennek ellenére vigye magával! Gyulladásgátló is van benne, és gyorsítja a gyógyulás folyamatát.

– Rendben – adta be a derekát Ray. – Egy feltétellel.

– Nincs abban a helyzetben, hogy feltételeket szabjon. – Patsy csípőre tette a kezét, és azt a szigorú nővért parodizálta, akinek a bázison tartották. – Ha elárulom az orvosnak, hogy vonakodik betartani az utasításait, befekteti a kórházba.

– Megadom magam! – Ray felemelte a kezét, miközben a hóna alá csapta a mankókat. – Csak meg akartam hívni, hogy nézze meg a csapatom játékát, ha van ideje.

Patsy habozott.

– Nem is tudom. Többnyire este hatig itt vagyok.

– Szombaton biztos nem dolgozik.

– Ez igaz.

– Akkor megbeszéltük: jövő szombaton eljön a mérkőzésünkre. Megígérem, hogy én is a padról nézem. A sportcsarnok mögött játszunk, háromkor. A szezon első bajnoki mérkőzése lesz. Nem akar esetleg a csapatunk hivatalos támogatója lenni?

Inkább nem, gondolta Patsy, de ennek ellenére el fog menni. Nem azért, hogy egy csapat felnőtt férfit figyeljen labdázás közben, hanem hogy lássa, Ray csakugyan kíméli-e a lábát. Legalábbis ezt próbálta elhittetni magával.

– Rendben, akkor ott találkozunk.

– Szombaton délután háromkor – ismételte meg Ray vigyorogva, amitől Patsy szíve egészen felmelegedett.

Aztán a férfi felállt és kisántikált. Még mankóval is fantasztikusabban festett, mint a bázison szolgáló összes többi katona együttvéve.

Szép, derűs nap volt, az égen csak néhány báránnyfelhő úszott, és könnyű szellő fújdogált. Ideális körülmények a baseballhoz. Minden tökéletes lesz, ha Patsy az ígéretéhez híven eljön, gondolta Ray. Újra és újra a parkoló felé kémlelt. Azért voltak kételyei. Patsy talán csak azért mondott igent, hogy megszabaduljon tőle.

A csapat megkezdte a bemelegítést. Már csak néhány perc volt hátra háromig. Ha Patsy késik, az azt jelenti, hogy egyáltalán nem is jön?

Valaki megrángatta Ray pólóját.

– Mr. Radar, Brian mindig túl erősen dobja a labdát.

A legfiatalabb csapattag, Davey volt az. Már elég idős volt ahhoz, hogy az ificsapatban játsszon, de az idősebbek még nem tartották egyenrangú társnak. Nagy, barna szeme könnyben úszott.

– Pedig egész biztos, hogy el tudom találni a labdát, Mr. Radar.

– Rendben, akkor mindjárt próbáljuk is ki! – felelte Ray bátorítóan, bár nem szívesen vette le a tekintetét a parkolóról. – Állj csak oda! Dobok néhány labdát, te pedig megmutatod, mit tudsz.

Davey maga után húzta a nagy baseballütőt, és a helyére ment. Ray odadobta neki a zsebében lévő labdák közül az egyiket. Pontosan az ütőre célzott. Davey eltalálta a labdát, amely lapos ívben elszállt, néhányszor felpattant, aztán a földön maradt. Davey úgy örült, mintha telitalálat lett volna. Az arca ragyogott, és boldogan ugrált.

– Tudtam, hogy sikerülni fog. – Ray megpaskolta a srác vállát. – Most még egyet! Menj néhány lépést hátrébb!

Ray ezúttal nem pontosan az ütőre célzott. Davey összpontosított, és telibe találta a labdát, amely ezúttal magas ívben szállt. Ray elkapta a levegőben.

– Jó ütés! – kiáltotta oda a fiúnak, aki maga is egészen meglepődött. – Na még egyet, aztán ideje, hogy csatlakozz a többiekhez.

Az ellenfél csapata már készülődött a játékhoz.

Davey most még hátrébb állt, és ezúttal a labda olyan messze szállt, hogy Ray nem tudta elkapni.

– Újabb jó ütés. Ügyes vagy! De most már várnak a többiek.

Davey boldogan elszaladt.

Ekkor hátulról Ray tapsot hallott.

– Szép munka volt – jegyezte meg Patsy Pritchard elismerően. – Miért nem említette, hogy maga készíti fel az ificsapatot?

Ray olyan gyorsan pördült meg, hogy majdnem elesett.

– Változtat ez valamin? – kérdezte.

– Valószínűleg nem – felelte a nő, és megvonta a vállát. – De azért nagyon kedves volt magától.